



Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 5/10
07.04.2010. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Gorana Čavline, predsednika veća, Anđelke Stanković, Ljubice Knežević-Tomašev, Veska Krstajića i Mirjane Ivić, članova veća i savetnika Vrhovnog kasacionog suda Gordane Burlić, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv okrivljenih S.S. i dr, zbog krivičnog dela ugrožavanje sigurnosti iz člana 138. stav 2. Krivičnog zakonika i dr, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz. broj 1160/08 od 26.12.2008. godine, podignutom protiv pravnosnažne presude Opštinskog suda u Leskovcu K. broj 664/05, K. broj 24/06, K. broj 645/04, K. broj 578/04, K. broj 900/04 i K. broj 901/04 od 19.09.2007. godine i presude Okružnog suda u Leskovcu Kž. broj 333/08 od 24.09.2008. godine, u sednici veća održanoj 07.04.2010. godine, u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Srbije Ktz. 1160/08 od 26.12.2008. godine podignut protiv pravnosnažne presude Opštinskog suda u Leskovcu K. broj 664/05, K. broj 24/06, K. broj 645/04, K. broj 578/04, K. broj 900/04 i K. broj 901/04 od 19.09.2007. godine i presude Okružnog suda u Leskovcu Kž. broj 333/08 od 24.09.2008. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Republički javni tužilac podigao je zahtev za zaštitu zakonitosti Ktz. broj 1160/08 od 26.12.2008. godine, protiv pravnosnažne presude Opštinskog suda u Leskovcu K. broj 664/05, K. broj 24/06, K. broj 645/04, K. broj 578/04, K. broj 900/04 i K. broj 901/04 od 19.09.2007. godine i presude Okružnog suda u Leskovcu Kž. broj 333/08 od 24.09.2008. godine u odnosu na deo prvostepene presude i deo drugostepene presude koji se odnosi na stav četvrti izreke, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. u vezi sa članom 367. stav 1. Zakonika o krivičnom postupku, s`predlogom da se ukine deo prvostepene presude koji se odnosi na izreku presude na drugoj i trećoj strani (u delu koji se tiče okrivljenih S.S, J.S, T.S, M.S. i deo drugostepene presude koji se odnosi na okrivljene Z.I. i B.I. i da prema njima odbije optužbu, jer je nastupila zastarelost krivičnog gonjenja za krivično delo uvrede iz člana 170. stav 1. KZ u smislu sa članom 104. stav 6. u vezi sa članom 103. stav 7. KZ.

Vrhovni kasacioni sud je razmotrio spise predmeta, zajedno sa navedenim presudama, pa je po oceni navoda u zahtevu za zaštitu zakonitosti našao:

Zahtev je neosnovan.

Presudom Opštinskog suda u Leskovcu K. broj 664/05, K. broj 24/06, K. broj 645/04, K. broj 578/04, K. broj 900/04 i K. broj 901/04 od 19.09.2007. godine, okrivljeni S.S. je oglašen krivim za jedno krivično delo ugrožavanje sigurnosti za koje mu je izrečena uslovna osuda tako što je utvrđena kazna zatvora u trajanju od tri meseca koja se neće izvršiti ukoliko u roku od godinu dana ne učini novo krivično delo i za krivično delo laka telesna povreda iz člana 122. stav 2. KZ za koje je osuđen na novčanu kaznu u iznosu od 30.000,00 dinara; okrivljeni J.S. je oglašen krivim za jedno krivično delo ugrožavanje sigurnosti iz člana 138. stav 2. KZ za koje mu je izrečena uslovna osuda tako što je utvrđena kazna zatvora u trajanju od tri meseca koja se neće izvršiti ukoliko u roku od jedne godine ne izvrši novo krivično delo; okrivljeni M.S. je oglašen krivim za jedno krivično delo ugrožavanje sigurnosti iz člana 138. stav 2. KZ za koje mu je izrečena uslovna osuda tako što je utvrđena kazna zatvora u trajanju od tri meseca koja se neće izvršiti ukoliko u roku od jedne godine ne učini novo krivično delo i za dva krivična dela uvrede iz člana 170. stav 1. KZ za koja je utvrđena novčana kazna u iznosu od po 20.000,00 dinara i izrečena jedinstvena novčana kazna u iznosu od 40.000,00 dinara; okrivljeni B.I. je oglašen krivim za tri krivična dela uvrede za koja su mu utvrđene pojedinačne novčane kazne u iznosu od po 20.000,00 dinara i izrečena jedinstvena novčana kazna u iznosu od 60.000,00 dinara; okrivljeni Z.I. je oglašen krivim za tri krivična dela uvrede iz člana 170. stav 1. KZ za koja su mu utvrđene pojedinačne novčane kazne i to po 20.000,00 dinara i izrečena jedinstvena novčana kazna u iznosu od 60.000,00 dinara.

Odlučujući o žalbama branilaca okrivljenih i punomoćnika oštećenih kao tužilaca Okružni sud u Leskovcu je odbio kao neosnovanu žalbu branioca okrivljenog J.S. u odnosu na ovog okrivljenog, a povodom žalbi i po službenoj dužnosti preinačio prvostepenu presudu u pogledu pravne ocene dela i odluke o krivičnoj sankciji tako što je:

- radnje okrivljenog S.S. preduzete 27.12.2005. godine u odnosu na oštećenog Z.I, pravno kvalifikovao kao krivično delo laka telesna povreda iz člana 54. stav 2. Krivičnog zakona Republike Srbije za koje mu je utvrđena pojedinačna novčana kazna u iznosu od 30.000,00 dinara i zadržana kao pravilno utvrđena kazna zatvora u trajanju od tri meseca koja se neće izvršiti ukoliko u roku od tri meseca ne učini novo krivično delo za krivično delo ugrožavanje sigurnosti iz člana 138. stav 2. KZ za koje je oglašen krivim prvostepenom presudom;

- okrivljenom Z.I. za dva krivična dela uvrede iz člana 170. stav 1. KZ učinjena prema privatnim tužiocima M.S. i T.S. zadržava kao pravilno utvrđene pojedinačne novčane kazne u iznosu od po 20.000,00 dinara i izriče jedinstvenu novčanu kaznu u iznosu od 40.000,00 dinara;

- okrivljenog B.I. za krivično delo uvrede iz člana 170. stav 1. KZ izvršeno prema privatnom tužiocu M.S, za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim, osuđuje na novčanu kaznu u iznosu od 20.000,00 dinara;

- dok okrivljenima T.S. i M.S. za krivično delo ugrožavanje sigurnosti iz člana 138. stav 2. KZ izriče uslovne osude tako što zadržava kao pravilno utvrđene kazne zatvora u trajanju od po tri meseca koje se neće izvršiti ukoliko u roku od jedne godine po pravnosnažnosti presude ne učine nova krivična dela, a izrečene novčane kazne u slučaju neneplativosti zameniče se kaznom zatvora računajući svakih započelih 1.000,00 dinara novčane kazne za jedan dan zatvora.

Protiv navedenih delova prvostepene presude izjavljene žalbe su odbijene kao neosnovane.

Sledećim stavom drugostepene presude odlučeno je da se povodom žalbi i po službenoj dužnosti preinači prvostepena presuda i odbije optužba prema okrivljenom M.S. da je radnjama opisanim u izreci prvostepene presude preduzetim prema privatnom tužiocu B.I. učinio krivično delo uvrede iz člana 170. stav 1. KZ, prema okrivljenoj T.S. da je radnjama opisanim u izreci prvostepene presude preduzetim 27.07.2004. godine prema privatnim tužiocima Z.I. i B.I. učinila po jedno krivično delo uvrede i člana 170. stav 1. KZ, prema okrivljenom B.I. i okrivljenom Z.I. da su opisanim radnjama preduzetim 27.07.2004. godine prema privatnim tužiocima M.S. i T.S. izvršili po jedno krivično delo uvrede iz člana 170. stav 1. KZ, zbog zastarelosti krivičnog gonjenja – član 104. stav 6. u vezi sa članom 103. stav 7. KZ.

Drugostepenom presudom, je takođe, odlučeno da se u odnosu na odluku o troškovima krivičnog postupka i paušala, žalbe odbijaju, a prvostepena presuda potvrđuje.

Neosnovani su navodi iz zahteva za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca da je izreka prvostepene presude nejasna jer okrivljeni S.S, J.S, M.S. i T.S. nisu označeni punim imenom i prezimenom već samo imenom, što bi po navodima iz zahteva bila bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP.

Naime, odredbom člana 361. tačka 3. ZKP propisano je da izreka presude sadrži lične podatke o optuženom i odluku kojom se optuženi oglašava krivim za delo za koje je optužen ili kojom se oslobađa od optužbe za to delo ili kojom se optužba odbija. U izreci prvostepene presude navedena su puna imena i prezimena za svakog optuženog kao i lični podaci za svakog od njih, a zatim su pravilnom primenom odredaba člana 361. stav 4. ZKP i člana 356. ZKP oglašeni krivim. Izreka prvostepene presude u činjeničnom opisu radnji izvršenja krivičnih dela je zbog načina označavanja (samo imenom u delu kojim se okrivljeni oglašavaju krivim) neobična, ali u konkretnom slučaju, nije nejasna i nerazumljiva, s`obzirom na to da nema ni jednog istog imena, koje bi se više puta ponavljalo, pa su s` toga ovi navodi u zahtevu neosnovani.

Neosnovani su i navodi zahteva da je u smislu člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP nejasna izreka drugostepene presude gde se navodi da se „izjavljene žalbe protiv navedenih delova prvostepene presude odbijaju kao neosnovane“, odnosno da je nejasno na koje delove presude i koje žalbe se misli. Citirani deo izreke drugostepene presude (stav peti) je sastavni deo cele izreke i ne može se posmatrati izdvojeno, posebno kada se poveže stav šesti sa stavom drugim izreke drugostepene presude, izreka je jasna i razumljiva, a navodi zahteva i u tom delu neosnovani.

Takođe, neosnovani su i navodi zahteva za zaštitu zakonitosti da je učinjena još jedna bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, odnosno da je drugostepena odluka protivrečna i sama sebi. Ova povreda je u zahtevu obrazložena time da je drugostepeni sud povodom žalbe u stavu četvrtom izreke osudio okrivljenog Z.I. na jedinstvenu novčanu kaznu u iznosu od 40.000,00 dinara i okrivljenog B.I. na novčanu kaznu u iznosu od 20.000,00 dinara, ostavljajući osudu za po jedno krivično delo uvrede iz člana 170. stav 1. KZ, da bi u stavu šestom prema obojici okrivljenih odbio optužbu da su u radnjama preduzetim 27.07.2004. godine prema tužiocima M.S. i T.S. izvršili po jedno krivično delo uvrede iz člana 170. stav 1. KZ zbog zastarelosti krivičnog gonjenja u smislu člana 104. stav 6. u vezi sa članom 103. stav 7. KZ, navodeći da drugostepeni sud prvo osuđuje ova dva okrivljena, a zatim prema njima za isto krivično delo odbija optužbu zbog zastarelosti, zbog čega je izreka nejasna.

Vrhovni kasacioni sud nalazi da ni u ovom delu zahtev za zaštitu zakonitosti nije osnovan. Naime, prvostepenom presudom okrivljeni B.I. je oglašen krivim za tri krivična dela uvrede iz člana 170. stav 1. KZ i to za dva krivična dela uvrede učinjena 27.07.2004. godine, ali jedno u odnosu na privatnog tužioca M.S, a drugo u odnosu na privatnu tužilju T.S. i jedno krivično delo uvrede učinjeno 16.11.2004. godine prema privatnom tužiocu M.S. i za ova krivična dela su utvrđene pojedinačne novčane kazne u iznosu od po 20.000,00 dinara i izrečena mu

jedinstvena novčana kazna u iznosu od 60.000,00 dinara. Drugostepenom presudom (povodom zajedničke žalbe branioca ovog okrivljenog i okrivljenog Z.I. i punomoćnika oštećenih kao tužilaca) preinačena je prvostepena presuda u odnosu na ovog okrivljenog tako što mu je za jedno krivično delo uvrede iz člana 170. stav 1. KZ (izvršeno 16.11.2004. godine prema privatnom tužiocu M.S.) izrečena novčana kazna u iznosu od 20.000,00 dinara, dok je u odnosu na krivična dela uvrede iz člana 170. stav 1. KZ (učinjeno 27.07.2004. godine prema privatnom tužiocu M.S. i jedno krivično delo uvrede iz člana 170. stav 1. KZ učinjeno prema privatnoj tužilji T.S.) odbijena optužba zbog zastarelosti krivičnog gonjenja – član 104. stav 6. u vezi sa članom 103. stav 7. KZ.

Okrivljeni Z.I. je prvostepenom presudom oglašen krivim da je 27.07.2004. godine učinio jedno krivično delo uvrede iz člana 170. stav 1. KZ prema privatnoj tužilji T.S, jedno krivično delo uvrede iz člana 170. stav 1. KZ prema privatnom tužiocu M.S. i to 16.11.2004. godine, jedno krivično delo uvrede prema privatnoj tužilji T.S. izvršeno 18.11.2004. godine, za koja su mu utvrđene pojedinačne novčane kazne u iznosu od po 20.000,00 dinara i izrečena jedinstvena novčana kazna u iznosu od 60.000,00 dinara.

Povodom žalbe zajedničkog branioca ovog okrivljenog i okrivljenog B.I. i punomoćnika oštećenih kao tužilaca, drugostepeni sud je stavom četvrtim preinačio prvostepenu presudu tako što je za dva krivična dela uvrede iz člana 170. stav 1. KZ za koje je oglašen krivim prvostepenom presudom (učinjena 16.11.2004. godine prema privatnom tužiocu M.S. i 18.11.2004. godine prema privatnoj tužilji T.S.) zadržao kao pravilno utvrđene pojedinačne novčane kazne u iznosu od po 20.000,00 dinara i izrekao jedinstvenu novčanu kaznu u iznosu od 40.000,00 dinara, dok je stavom šestim u odnosu na jedno krivično delo uvrede iz člana 170. stav 1. KZ (učinjeno 27.07.2004. godine u odnosu na privatnu tužilju T.S.) odbijena optužba zbog zastarelosti krivičnog gonjenja – član 104. stav 6. u vezi sa članom 103. stav 7. KZ.

Imajući ovo u vidu, jasno je da je drugostepeni sud preinačio prvostepenu presudu u odnosu na okrivljenog B.I. i Z.I. samo u pogledu odluke o kazni i osudio ih za ukupno tri krivična dela uvrede iz člana 170. stav 1. KZ i to okrivljenog B.I. za jedno krivično delo uvrede (učinjeno 18.11.2004. godine) i izrekao mu novčanu kaznu u iznosu od 20.000,00 dinara, a okrivljenog Z.I. za dva krivična dela uvrede izrekavši mu jedinstvenu novčanu kaznu u iznosu od 40.000,00 dinara, dok je odbio optužbu prema okrivljenom B.I. za krivična dela uvrede (učinjena 27.07.2004. godine prema privatnim tužiocima M.S. i T.S.) i prema okrivljenom Z.I. (za ovo krivično delo, učinjeno 27.07.2004. godine prema privatnoj tužilji T.S.), pa su s toga neosnovani navodi iz zahteva za zaštitu zakonitosti, da je učinjena navedena bitna povreda odredaba krivičnog postupka.

Iz izloženog, a na osnovu člana 30. stav 1, 32. i 90. stav 1. Zakona o uređenju sudova i člana 24. stav 7. i 424. ZKP, Vrhovni kasacioni sud je odlučio kao u izreci presude.

Zapisničar-savetnik,

Gordana Burlić, s.r.

Predsednik veća-sudija,

Goran Čavlina, s.r.